

kleine
verhalen
voor
GROTE
MIENSEN

Leo Hooijmans

**kleine
verhalen
voor
GROTE
MIENSEN**

Leo Hooijmans

December 2004

*‘Mensen leren niet door kennis
opgedrongen te krijgen. Kennis moet
worden opgezogen, niet tegen heug en
meug naar binnen gepropt. Eerst moet de
honger naar kennis, de belangstelling en
verwondering worden opgewekt. Je kunt
alleen iemand iets leren die graag wil
weten hoe het in elkaar zit.’*

Viktor Weiskopf

Inhoud

Voorwoord	6
Hoe dit boek te gebruiken	7
Zo trots als een pauw	8
Koning Loekie als manager	12
De rivier die eens iets anders wilde	17
Wat is tijd? En waarom zijn we hier?	20
De kus	24
Persoonlijk bedankje	30
Over de schrijver	31

Voorwoord

Verhalen schrijven is een passie die bij veel mensen leeft. Velen beginnen op een blanco papiertje en gooien het in de prullenbak of bewaren het in laatjes. Menigeen start een cursus creatief schrijven; beginnen op een blanco papiertje en bewaren het in mapjes. Velen zenden manuscripten naar uitgevers. Ze laten zich voorlichten door collega-auteurs. Ze beginnen iedere keer weer op blanco papiertjes, enzovoort. Een enkeling haalt een oplage van een paar duizend boeken. Op TV hoorde ik dat vierduizend stuks het moment is dat de uitgever 'gelijk' speelt.

Een enkeling wordt wereldberoemd. Zodra het 'kassa' is huren ze mensen in om het succes verder te organiseren.

Op de lagere en middelbare school had ik plezier in schrijven en tekenen. Dit is weer teruggekomen in de jaren negentig. Enerzijds omdat ik in vakbladen over mijn kenniswerk schreef. Anderzijds omdat er wel eens momenten zijn dat het goed is om 'iets' van je af te schrijven. Dat 'iets' werk ik misschien nog eens uit.

Ik heb me al eens verdiept in het uitgeven van een boekje, maar het is een weg vol valkuilen. Een goede uitgever is moeilijk traceerbaar en meestal draait het om kosten en/of winst.

Via de digitale weg probeer ik het eens met weinig kosten en een kleine kans van slagen. Als het ooit 'kassa' wordt ga ik niets 'organiseren', maar zal ik het proberen te 'delen'.

In dit digi-boekje staan een paar korte verhalen die ik geschreven heb naar aanleiding van toevalligheden. Soms hoor je een anekdote; een kort verhaal of zie je iets in de media. Als je verhalen doorverteld veranderen ze. Worden ze 'aangedikt'. Zie het maar zo. Net als bij de oervolken die bij het kampvuur 'hun' verhalen doorvertelden aan hun nazaten.

Zo mogelijk start ieder verhaal met een toelichting waar het oorspronkelijk vandaan komt.

Veel leesplezier!
Leo Hooijmans

Noordwijk, 29 november 2004
Het laatst gewijzigd op 2 juli 2007

Hoe dit boek te gebruiken

Dit boek wordt uitgegeven als digi-boek. Dat wil zeggen dat het digitaal wordt bewaard en verzonden.

Jarenlang werd de wereld een papierloos tijdperk voorspeld. Door het digitale tijdperk is er nooit zoveel papier gebruikt als nu (2004). Heel veel informatie is digitaal onder handbereik en het eerste wat de meeste mensen doen is afdrukken.

Mijn computerervaring is vanaf de beginjaren '80. In 1992 liep ik tegen een programma Acrobat Reader aan om tekeningen te archiveren. Ze werden via de telefoonlijn verzonden en de tekeningen konden op andere locaties worden gelezen of afgedrukt. Het was direct duidelijk dat dit een geweldig middel is om papier en archiefruimte te besparen. Veel mensen moeten nog wennen aan wat voor mij al jaren logisch is.

Lezen van het scherm heeft extra aandacht nodig met betrekking tot de lay-out. Je kan spreken van beeldscherm-ergonomie. Hier echter geen informatie over alle voordelen van digitaal papier. Het draait hier om de informatie hoe met digi-boeken om te gaan.

De term 'eBook' wordt hiervoor internationaal gebruikt, maar daarover bestaat wel verwarring omdat er al eens apparaten gepresenteerd zijn met de term 'eBook'. Ze zijn vergelijkbaar met platte beeldschermen waarop je uitsluitend digitale boeken kan lezen.

Adobe Systems (www.adobe.nl) heeft inmiddels de speciale software voor deze ebooks samen laten gaan met de Acrobat Reader. De digitale verhalen van dit boekje zijn te lezen met de Acrobat Reader.

Voor digibeten en voor comfortabel op de bank, is het natuurlijk mogelijk om het verhaal op papier af te drukken. Op locatie want dat spaart energie en kosten.

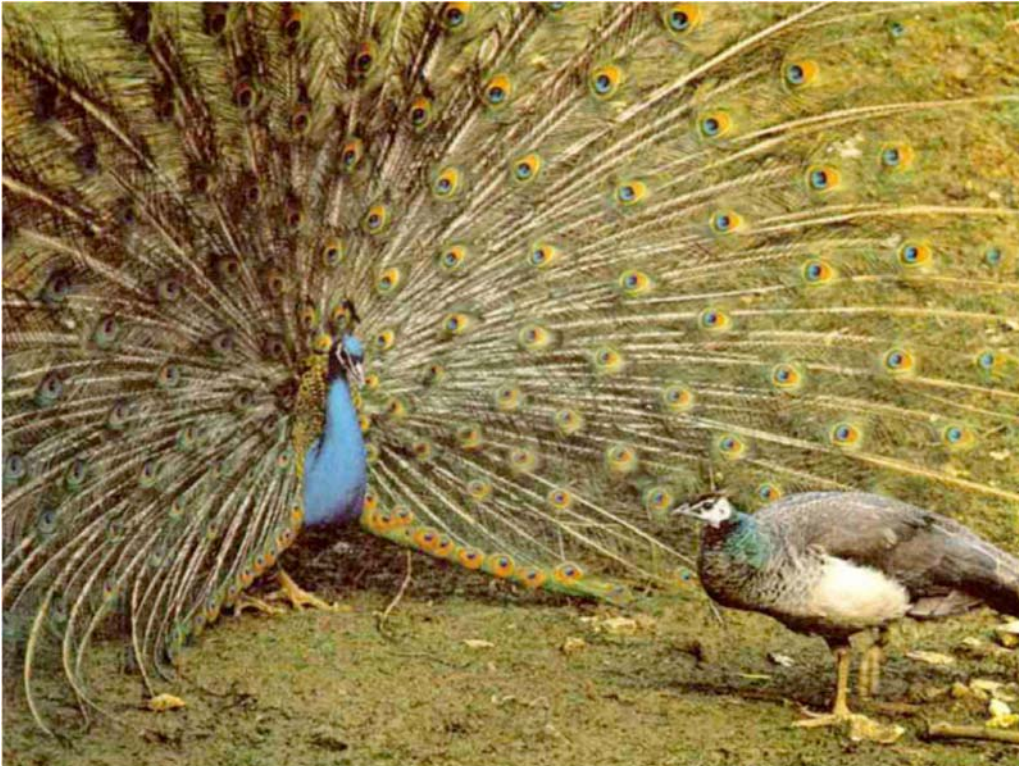
De lay-out in het digi-boek staat normaal op twee pagina's naast elkaar op schermgrootte. U kunt naar de mogelijkheden van uw scherm en uw persoonlijke voorkeuren in de readerinstellingen aanpassen.

Zo trots als een pauw

Ergens in de jaren negentig was ik op een seminar in Zutphen. Het ging over digitaal archiveren en hoe dat de wereld zou veranderen. De dagvoorzitter praatte het allemaal vlotjes aan elkaar en af en toe had hij een kwinkslag of een korte anekdote.

Bij een mopje barstte de zaal in lachen uit. Toen ik er zelf over nadacht vond ik het méér dan een mopje. Tijdens de cursusdagen die ik geef over het indelen van kantoorruimten heb ik het menigmaal gebruikt om mensen oplettend te maken voor hun omgeving. Door de jaren heen heb ik het uitgebreid en aangepast.

Het is in parabelvorm en ehh... lees het verder maar.

Jan Pauw was eerste violist bij het concertgebouworkest. Hij was succesvol en overal waar het orkest optrad kreeg hij een daverend applaus. Hij vond zichzelf geweldig en zijn bewonderaars, familie en bekenden, lieten hem dat iedere dag weten. Tenslotte nam hij overal waar hij naar toegang zijn viool mee. Mee naar bed, feestjes, strand of terras. Even stemmen en laten horen hoe goed hij de snaren beroerde. En altijd de eerste viool natuurlijk. Even bij- of

nastrijken was er niet bij. Ehh... alleen bij de was even gewoon strijken, dat wel.

Op een dag, na een lang en zwaar tournee, waren de orkestleden toe aan vakantie. Jan werd meegevraagd naar Parijs, Berlijn of Moskou om daar de cultuur te bezichtigen en vooral naar schouwburgen te gaan. Jan hield het echter even voor gezien en wilde een jarenlange droom in vervulling laten gaan. Hij ging op safari in Afrika.

Nu was Jan zelf nogal slordig en chaotisch. Alles wordt dagelijks voor een eerste violist geregeld. Hij moest de hele dag noten oefenen. Voor de rest natuurlijk geen tijd. Van een voorbereiding voor de reis kwam niets terecht.

Zo kwam het op een dag dat Jan in een lijnvlucht naar Afrika zat met zijn pyjama, tandenborstel en viool, ...natuurlijk! Geen hotel geregeld en geen safari gepland!

Bij de hotels was er nog wel een kamer beschikbaar, maar alle safari's voor de volgende dagen waren volgeboekt.

‘Geen probleem’ dacht Jan en ging op onderzoek of hij zelf wat kon regelen. Warempel, in een achterafstraatje had Nelis Nijlpaard nog een oude jeep staan. Jan kon de jeep per dag huren. Een oude kar, dat wel, maar de motor liep nog als een zonnetje. Jan Pauw betaalde een borgsom en de onkosten voor die dag en slingerde zich achter het stuur.

Nelis keek verbaasd naar de uitrusting van Jan. ‘Moet je geen geweer meenemen?’ vroeg Nelis. ‘In plaats van je viool?’

‘Nou, nee. Ik ben beroemd. Iedereen kent me. Wat zouden ze me willen doen?’ antwoordde Jan. Terwijl hij wegscheurde gooide Nelis nog snel een geweer op de achterbank. ‘Bij de prijs inbegrepen!’ hoorde Jan hem nog roepen.

Vrolijk fluitend was Jan al snel buiten de bebouwing van het stadje en tufte door de bananenplantages en theetuinen. In de richting van de savanne. Na een klein half uurtje werd het terrein ruwer en ruiger en liet hij de bewoonde wereld achter zich.

Hij merkte al snel dat rijden met zo'n grote jeep anders was dan zoeven over de snelwegen in Nederland. De viool, het geweer en Jan zweefden soms een halve meter in de lucht boven de zitbanken. Je had wel een mooi uitzicht, dat wel. Maar veel tijd om links en rechts te kijken heb je dan niet.

Dat kijken viel sowieso tegen. Jan had verwacht veel wilde beesten te zien. Maar die paraderen niet als een pauw. Het is eten of gegeten worden in de wildernis. De prooidieren laten zich niet zo maar zien

en de roofdieren sluipen in het rond. Ja, zonder een ervaren gids, die weet waar de dieren zitten, zie je alleen maar gras en bomen.

Zo kwam het dat Jan heel onverwacht, bijna tegen een leeuw in aanreed die uit het hoge gras de weg overstak in gezelschap van twee welpen. Jan schrok zich rot en gaf een draai aan het stuur. Hij belandde met de oude kar in een greppel naast het pad. De jeep lag op de zijkant en Jan lag er vlak naast. De adem stakte in zijn keel. De leeuw kwam grommend op hem af. ‘Gelukkig dat Nelis een geweer in de jeep heeft gegooid’, dacht Jan. Hij draaide zich om, maar het geweer zat klem onder de wagen. Vlak naast hem lag zijn viool. De deksel was opengesprongen. Jan bedacht zich geen moment en zonder te stemmen begon hij te spelen. ‘Al zijn het maar een paar noten’, dacht Jan. ‘Het wordt waarschijnlijk een onvoltooid stuk. Maar misschien willen ze luisteren’.

Het ongelooflijke gebeurde. De leeuw en haar welpen keken met schuine koppies naar die rare pauw en gingen rustig liggen luisteren. ‘Da’s mooi’ dacht Jan, ‘dan kan ik even mijn mobieltje zoeken en om hulp bellen’. Op het moment dat hij stopte kwam de leeuw direct overeind en stapte in zijn richting. ‘Godallemachtig!’ dacht Jan, ‘snel het tweede deel van het onvoltooid stuk’. De leeuw ging weer rustig liggen en er kwamen steeds meer

bewoners uit de omgeving op het geluid af. Gazelles, zebras, giraffes. Allemaal kwamen ze rustig naar de muziek luisteren. Jan vond het helemaal geweldig. Hij mocht alleen niet stoppen. Boven in de bomen zaten echter twee chimpansees te mopperen. Jopie en Japie hoorden liever reggae of rap. 'Vreet op die vreemde vogel' riep Japie. Tenslotte kwam Jan Pauw van een ander werelddeel. Des te langer Jan speelde des te meer gingen Jopie en Japie krijzen. Ze gooide zelfs met takken en kokosnoten.

Op een gegeven moment werd het echter stil op de plek. Een grote oude leeuw kwam waardig, langzaam en zeker aanlopen. Alle dieren deden een paar stappen opzij. Jan had het nog niet echt in de gaten. Hij zat vol in het snarenwerk. Zonder een aarzeling stapte de leeuw door en beet Jan Pauw z'n kop eraf.

Jan merkte het nauwelijks. Het was zo gebeurt. De andere dieren keken even in het rond. Hé, de muziek was weg. In tegenstelling met de mensenwereld wordt er op de savanne niet getreurd. Ieder ging zijn weegs alsof er niets gebeurd was.

Alleen die twee apen hingen te schuddebuiken aan de takken en tuimelden bijna naar beneden. 'Hahahaha' riep Japie naar Jopie, 'Ik heb het wel gezegd. Als die doofstomme leeuw in de buurt komt is het gebeurt met die muzikant!'

Moraal van het verhaal

Hoe goed je vrienden en collega's je ook vinden. Altijd is er wel iemand in de buurt die doofstom en/of blind is voor jouw deskundigheid. Als dat een meerdere is kan dat gevaarlijk voor je zijn. Het is slim om er opmerkzaam voor te zijn. Soms kan je het onderkennen en dan blijkt een andere aanpak soms goed te werken. Het kan in sommige situaties zijn dat jezelf de doofstomme leeuw bent omdat het onderwerp waarover je een mening wilt geven niet in je competentie past.

Een extra moraaltje slaat op de twee apen. Op het moment dat je alles onder controle hebt komt er soms tegenstand.

Koning Loekie als manager

Het volgende verhaal heeft veel overeenkomsten met ‘Zo trots als een pauw’. Het is naar aanleiding van een mopje tijdens een feestje. Nadat ik er langer over nadacht leek het me wel leuk om het verhaaltje in dezelfde parabelstijl uit te werken.

De omstandigheden waren slecht in het safaripark. De droogte had het land veranderd in een stofzooi. Het nationaal bruto inkomen lag laag want het bezoek was matig geweest. De meeste dieren liepen ontzaggelijk te griepen tegen elkaar. Het was niet alleen strijd om het eten, maar er werd onnodig geklauwd en gebeten naar elkaar.

Loekie, de leeuwenkoning van het park, zat er een beetje apatisch bij. Hij wist niet meer hoe hij de meute rustig kon krijgen. Fiera, zijn echtgenote, werd dat gehang zat en vroeg hem er iets aan te gaan doen. ‘Probeer eens wat. Ga eens met je tijd mee. Schrijf je in voor een managementcursus of zo!’ zei ze pragmatisch. ‘Mmmhh...’ dacht Loekie. ‘Een paar dagen eruit. Lekker op zo’n congrescentrum in de bossen. Weg van deze stofzooi’. Het besluit was zo genomen.

Na een tiental dagen kwam Loekie weer fris en monter terug. De heldere omgeving, de catering en het bedienend personeel van het congrescentrum had hem goed gedaan. Een koning in je hotel en in je leslokaal ontvang je niet iedere dag.

Loeki besloot direct aan de slag te gaan. De lessen hadden hem geleerd duidelijke instructies te geven.

Hij consulteerde externe financiële experts en binnen afzienbare tijd stond de organisatie er weer.

Hij gooide er een paar hiërarchische lagen tussenuit. Hier en daar vlogen er een paar corrupte figuren uit.

Alleen dat kribbige en dat grauwen en klauwen naar elkaar was niet zomaar een-twee-drie uit het park verdwenen.

Loekie sloeg zijn cursusboeken er nog eens op na. Ja hoor, de ochtend na het feestje bij de hoteldirecteur met zijn ingehuurde vriendinnen was er in de cursus iets over motiveren behandeld. Loekie was niet oplettend geweest en had gedommeld.

Er stond toch iets in het cursusboek dat hij direct wilde uitproberen. Hij riep alle dieren bij elkaar op een open plek en vertelde ze dat ze iedere dag om 6:30 op dezelfde plek werden verwacht om wat rek- en strekoefeningen te doen. Een paar hyena's keken elkaar melig aan. 'Dat doen we toch de hele dag al. Als we wat lekkers zien doen we niet anders dan rekken en strekken' fluisterde er een. Loekie's gehoor was echter uitstekend en de jongeman kreeg direct een draai om zijn oren. Loeki wilde wel een moderne manager zijn, maar hij was zijn gedrag als heerser niet zomaar kwijt.

'Het gaat niet alleen om de fysieke inspanning. Het bij elkaar zijn en het bij elkaar horen is één van de onderliggende gedachten' bromde hij. 'Daarom is het van belang dat we na iedere ochtend-sessie met een glimlach óf een grijns aan het werk gaan. Ik wijs daarom iedere ochtend iemand aan om een mop te vertellen. Iedereen moet daar hartelijk om kunnen lachen. Met de nadruk op 'iedereen! Geen racistische of discriminerende moppen. Geen religieuze moppen of kwetsende verhaaltjes.'

Mmm... De opzet was duidelijk en nobel, maar als je jarenlang koning bent geweest wil je jezelf toch nog even extra belangrijk maken. Ongemerkt ging Loekie in de fout. In sommige ondoordacht ingeslagen wegen kan men niet meer terug.

‘Als de aangewezen persoon een mop verteld, waarom er één niet kan lachen dan bijt ik zijn kop er af! Allemaal een prettige dag verder. Werk hard en ik zie jullie morgen weer’.

Een groot aantal van de dieren enthousiast aan het werk. Er waren er een paar die met een frons tussen de wenkbrauwen hun weg vervolgden.

De volgende morgen waren ze allemaal op tijd aanwezig. Voor wilde dieren is 6:30 uur niet echt vroeg. Het half uurtje rekken, strekken en grondoefeningen was zo voorbij. Voor de meeste dieren een fluitje van een cent. De olifanten, neushoorns en nijlpaarden stonden nog wel na te hijgen. Loekie had de ochtendgymnastiek uitbesteed aan juffrouw Ooievaar en die deed het voortreffelijk.

Daarna kwam de motivatietest. Loekie stond te glimmen bij het idee. De meeste dieren hadden nog geen idee wat er ging gebeuren. Om risicoloos te beginnen wees Loekie Jaap Aap aan als eerste komediant. Jaap schudde heel makkelijk een goeie mop uit zijn mouw en de wildernis schudde op zijn grondvesten. Sommige lagen al halverwege de mop te schuddebuiken. ‘Moet je Jaap zijn snoet eens zien!’ riep er één.

Loekie wreef zich vergenoegd in de handen, maar verstarde op het moment dat hij Ad Schildpad in het oog kreeg. Deze stond zonder te lachen op een sprietje te kauwen en verroerde geen spier van zijn gezicht. Het ging als een schokgolf door de meute. ‘Ad Schildpad kan er niet om lachen!’. Loekie moest even slikken. ‘Kan je niet lachen?’ vroeg hij aan Ad. Deze haalde zijn schouders op en bleef onverstoort op zijn grassprietje te kauwen.

De hyena’s en aasgieren kwamen al in beweging. Loekie reageerde natuurgetrouw en Jaap Aap was wijlen. ‘Als je heerschappij gevaar loopt moet je snel handelen’ had Loekie’s vader altijd gezegd. Loekie had tranen in zijn ogen. Jaap Aap was altijd een goede vriend en raadgever geweest. Hij joeg de hyena’s en aasgieren driftig weg en bleef nog even treuren.

Erg motiverend voor de overigen was dit ook niet. De meeste dieren mochten Jaap toch wel. Ondanks zijn streken. Ze sloften allemaal de savanne op om aan het werk te gaan.

De volgende morgen hetzelfde ritueel. Iets minder ontspannen, dat wel. Over welke moppentapper hij aan moest wijzen had Loekie heel lang zitten nadenken. Zijn beste speler was hij direct kwijtgeraakt. Loekie had al voor de gymoefeningen besloten dat het Olivier Olifant zou worden. Deze kon met Ad goed opschieten. Dat bleek wel uit de uren durende gesprekken die ze samen voerden.

Ollie (koosnaampje van Olivier) had een dijenkletser en iedereen schaterde het uit, behalve... Ad Schildpad. Deze stond stoïcijns op een nieuw grassprietje te kauwen en er bewoog verder geen spier. Ollie zag het in zijn ooghoeken en wilde (per ongeluk) met een poot op Ad gaan staan, maar daar stak Loekie een stokje voor. Met een haal trok Loekie een deel van Ollies oor af en de olifant trompetterde van de pijn. En hij ging ook direct aan de haal, want hij had de dag daarvoor de gevolgen voor Jaap gezien. Loekie kon zich niet permitteren dat aan zijn rechtzinnigheid werd getwijfeld, maar hij was toch wel blij dat Ollie ontsnapte. De olifant zou voor de rest van zijn leven een uitgestotene zijn, maar hem neerleggen voor een slechte mop? 'Wat mankeert die Adje toch?' dacht Loekie. 'Het kan niet aan zijn gehoor liggen. De dierenarts had hem vorige week nog helemaal doorgelicht. Zijn gehoor was goed.'

De derde morgen was de stemming frustrerend te noemen. Juffrouw Ooievaar stond vals te kleppen en de dieren waren er niet bij met hun koppies. Loekie had zich al bij voorbaat zorgen gemaakt, maar hij dacht in deze situatie van de nood een deugd te maken.

Hij wilde al jaren van Tedje Tijger af. Tedje hoorde eigenlijk niet thuis in de Afrikaanse savanne. Hij was een paar jaar daarvoor uit een rondreizend circus gezet in verband met zijn eeuwige gezeur en intriges. Tedje voelde gelijk het gevaar en zette zich op een plek verder bij Loekie vandaan en zo dat hij iedere beweging van Ad

kon waarnemen. Ja, Tedje was niet gek. Hij begon met een zeurderige stem een verhaal te vertellen over een Indiaas jongentje. Mogli, of zo. Alle gezichten stonden treurig. Loekie was hoogst gespannen. Bij de tweede zin al barstte Ad uit in schaterlachen en belandde op zijn schild. Het leek wel een breekdانسje.

Tedje streek direct nadenkend met een van zijn scherpe nagels langs zijn neusharen. Dit ging goed. Nu de rest nog.

Loekie was eerst te verbouwereerd om te reageren. Dit liep heel anders dan hij zich had voorgesteld. ‘Hé, Adje, doe niet zo maf. Tedje is nauwelijks begonnen’ riep de leeuwenmanager.

‘Nee joh, nee joh,’ proestte Ad het uit. ‘Ik lach niet om de mop van Tedje, maar ik snap nu die mop van Jaap Aap. Wat een goeie zeg!’ en hij draaide nog twee keer rond op zijn schild.

‘Een glaasje water en een stoel voor meneer Loeki’ riep een van de hyena’s brutaal. Maar dat was niet genoeg. De helft van het verzamelde dierenvolk viel flauw.

Moraal van het verhaal

Als we aan een groep vragen: ‘Is dit allemaal begrepen en... zijn er nog vragen?’ denken we dat we er zijn. Het kan echter geen kwaad om na te gaan of ze het echt zo begrepen hebben zoals je het hebt bedoeld.

De rivier die eens iets anders wilde

En dan zit je 's avonds even rustig op de bank en je zapt wat onrustig van het ene kanaal naar het andere. De melding wordt gemaakt dat Harrie Jekkers en Koos Meinderts samen een programma hebben. Hé, even lekker ontspannen lachen. Twee Hagenezen bij elkaar. Als het maar niet teveel van het goede wordt. Meestal is het gewoon leuk. Nederlands cabaret. Zoals ook met Plien en Bianca, Herman Finkers, Brigitte Kaandorp en nog vele anderen.

Ondanks dat Harrie en Koos een beetje competitie spelen gebeurt dat op een leuke manier. Harrie heeft een beetje meer bravoure met zijn verhalen uit de schoolmeesterstijd. (Zijn bekendste liedje is wel 'Over de muur' dat over de Berlijnse muur gaat.) Koos is héél rustig, maar oh zo gevat en kunstig.

Eén van de verhaaltjes van Koos is me nog heel lang bijgebleven. Ik heb in de bibliotheek en soms in winkels naar het verhaaltje gezocht. Om het verhaaltje niet te vergeten heb ik het voor mezelf opgeschreven. Het kan best zijn dat het totaal niet herkenbaar is,

maar het verhaaltje maakte zo'n indruk op me dat mijn herinnering misschien haarfijn parallel loopt.

Het ging over een rivier die van een kale berg afstroomde. Soms stroomde hij rustig en kalm. Maar soms was hij woest en met gevaarlijke stroomversnellingen. Koos kon het met gebaren heel goed accentueren. Het ging al eeuwen zo en eigenlijk was het een eentonig gebeuren. De rivier wilde wel eens wat anders. Maar wat? Als hij zich druk maakte klotste hij hard tegen de rotsen. Hij spetterde de dieren nat, die zich angstig op afstand van de oever hielden. Maar hij zat aan de eeuwenoude bedding vast. Hij werd wel eens somber van het vooruitzicht altijd zo door te moeten gaan. Op een dag ging de rivier weer vreselijk te keer. Hij spoelde bijna een berggeitje van de rotsen. 'Aha', dacht de rivier. 'Ik vraag hem eens hoe het is aan de andere kant van de berg'. 'Nou, mooi groen en veel bomen', antwoordde het berggeitje. 'Hoe kom je daar dan?' vroeg de rivier. 'Nou, gewoon, zo... springen' en hij huppelde direct weg, want hij had verder geen boodschap aan de rivier.

Boven de rivier zweefde een arend. Heel rustig. Op zoek naar wat lekkers. 'Hallo, daarboven, meneer Arend. Kunt u zien hoe het aan de andere kant van de berg is?' vroeg de rivier. 'Goed hoor. Ik zie daar wat huppelen en ga even kijken.' en weg was de arend.

De zon, boven aan de hemel, had het allemaal gehoord. Hoewel hij zich zelden met de gang van zaken op aarde bemoeit had hij een beetje medelijden met de rivier. Voordat hij het in de gaten had verbrak hij een eeuwenoude stilte en vroeg: 'Waarom, beste vriend, wil je naar de andere kant van de berg?'. 'Oh, hallo, zon. Fijn dat u me aanspreekt, want u kunt echt alles zien wat er op aarde gebeurt. Kunt u me een advies geven hoe ik aan de andere kant van de berg kan komen? Ik wil er dolgraag eens op uit. Altijd die kale zoi hier. Ik wordt er zo woest van dat het me niet lukt. Daarom zijn ook de dieren bang van me en dat vind ik niet fijn.'

'Rustig, rustig', zei de zon. 'Daar is het waarom het draait. Je maakt je altijd zo druk dat het alleen maar spetters en brokken geeft. Probeer eens heel rustig en ontspannen te stromen. Ik verwarm je dan. Je water verdampt dan en als het één grote wolk is geworden vraag ik de wind wel of hij je een zetje over de berg heen geeft.'

En zo geschiedde. De rivier ging heel rustig stromen en de zon deed zijn werk. Toen de wolk groot genoeg was gaf de zon een knipoog naar de wind en deze blies de rivier naar de andere kant van de berg. Daar was het koeler en de wolk veranderde daar in regen en stroomde daar opnieuw als een rivier naar beneden. En de rivier keek zijn ogen uit.

Moraal van het verhaal

Juist als je je druk maakt of kwaad lukken de dingen niet. Rust en kalmte brengen je meestal sneller waar je wilt zijn.

Wat is tijd? En waarom zijn we hier?

In het begin van 2000 kwam ik via Elly, een vriendin van me, in contact met Ank en Joop Hendriksen. Ze gaven informatie over meditatie en spirituele cursussen. Als nuchtere Hollander had ik me daarin nooit verdiept en het had geen echte aantrekkingskracht op me. Maar... een paar daagjes weg. Een kopje koffie en een krentenbol op de hei. Waarom niet?

Tijdens de bijeenkomsten keken we wel eens naar video's van spiritueel hoogbegaafde mensen. Een van hen was Mansukh Patel. Een van oorsprong Indiase man die woonachtig was in Engeland. Hij kon mooi vertellen. Met één van de verhaaltjes uit het oude India die zijn moeder hem had verteld ga ik u hieronder verblijden.

Een kleine nieuwsgierige jongen had al eens een paar maal aan zijn moeder gevraagd waarom hij hier op aarde was. En hoe lang en wat is tijd?

Op een dag zei zijn moeder. 'Vraag dat maar eens aan een engel, als je hem tegenkomt.'

'Ja hoor,' dacht de jongen, 'dat is makkelijk gezegd. Ik heb nog nooit een engel gezien.' 'Wacht maar af,' zei zijn moeder.

Onverwacht, terwijl de jongen van school naar huis liep zweefde er een engel aan hem voorbij. Het ging zo snel dat de jongen het pas zag toen de engel hem al voorbij was. De jongen trok snel aan de hemd van de engel en zei direct: ‘Hallo engel, eindelijk kan ik je eens om raad vragen. Waarom ben ik hier op aarde? En hoe lang of kort en wat is tijd?’

Tja, de engel keek hem peinzend aan en zei: ‘Tja. Je vraagt naar iets dat niet eenvoudig is te beantwoorden. Maar als je met me mee wilt gaan kan ik het je misschien laten zien. Dat maakt het misschien duidelijk. Ga je mee?’

Zonder zich te bedenken stemde de jongen toe en liep direct met de engel mee. Het was wel iets zwaarder dan zweven. Maar Indiase jongens zijn gewend om veel en ver te lopen. De engel praatte niet veel. Ze liepen heel lang door een donker woud. Wel dagen lang. De jongen vroeg: ‘Duurt het nog lang?’ ‘Wacht maar af.’ was het enige wat de engel antwoordde.

Op een gegeven moment ging het bos ongemerkt over in een woestijn en voordat de jongen het besepte zagen ze in alle windrichtingen alleen maar zandduinen. Maar de engel bleek de weg te kennen want hij liep in een kaarsrechte lijn op zijn doel af dat voor de jongen nog totaal onbekend was.

Op een gegeven moment waren ze beiden moe en rustten even uit in de schaduw van een grote zandheuvel. Heel ver weg hoorden ze kinderen lachen. Ze zaten niet ver weg van een oase of een klein dorp. De engel glimlachte zachtjes en zei: ‘Als ik hier nu eens een hazenslaapje doe, ga jij dan even daar water halen? Vergis je niet, het geluid draagt hier ver en het kan wel twee-drie zandduinen verder zijn. Zorg dat je goed de weg onthoudt!’

De jongen was gewend opdrachten te krijgen en te gehoorzamen. Na een paar minuten stond hij boven op een zandduin en keek naar een klein dorp dat langs een smal riviertje was gebouwd. Het riviertje trad blijkbaar ieder jaar buiten zijn oevers want aan beide zijden was er gras en waren er kleine tuinderijen aangelegd.

Er speelden een paar kinderen van zijn leeftijd. Toen ze hem zagen staan riepen ze: ‘Kom hier... bij ons spelen.’ De jongen glimlachte en rende vrolijk naar beneden. Na een tijdje zeiden de kinderen: ‘Het is tijd voor het eten. Ga je mee naar huis?’

De jongen dacht ineens aan zijn metgezel en zei: ‘Ja graag, maar daarna moet ik direct terug en neem ik wat eten en drinken mee voor de engel, waarmee ik onderweg ben.’ De kinderen keken hem wat vreemd aan, maar zeiden er verder niets over.

In één van de huisgezinnen werd hij hartelijk ontvangen en mocht hij mee-eten. Het eten was voedzaam, het drinken lekker fris. Door de vermoeidheid kon de jongen het na het eten niet lang wakker blijven en viel aan de eettafel nog in een diepe slaap. Een van de kinderen zei tegen hun vader dat de jongen een opmerking had gemaakt over een engel, waarmee hij op reis was. 'Ik denk dat de jongen verdoemd is, vader, en dat hij dat niet wil bekennen'. De vader keek naar de stevige gezonde jongen en peinzend zei hij: 'Hij kan hier wel een tijdje blijven. Een ferme jongen kunnen we nu wel gebruiken tijdens de oogsttijd.'

Na een paar dagen was de jongen zo gewend dat hij niet aan zijn ouderlijk huis dacht en zeker niet aan de engel. Hij werkt hard op het land en ze vermaakten zich prima in de vrije tijd en aan de eetkamertafel. Het huisgezin had twee zonen en vier dochters. Naarmate hij ouder werd werden zijn gevoelens voor een van de zusjes steeds groter en aan tafel was het moeilijk om zijn ogen van haar af te houden.

Zo gebeurde het dat ze na een paar jaar trouwden; een eigen huisje langs de oever bouwden en vier mooie kinderen kregen. Twee jongens en twee meisjes. Zo ging het jaren goed en de rivier zorgde ieder jaar weer voor nieuwe klei en voldoende water voor het gemengde boerenbedrijf.

Na velen jaren was hij gewend aan de welstand en dacht allang niet meer aan zijn oude familieleden, vrienden en de engel die hij in de woestijn had achtergelaten.

Toen was er ineens slecht weer. Een verschrikkelijke storm teisterde het land. De rivier zwol aan en trad ver buiten zijn oevers. Alles van de begane grond ging naar zolder. Op een gegeven moment moest het hele gezin zelfs het dak op. De storm wakkerde aan en voordat hij het wist waren vrouw en drie kinderen mee-geleurd in het water. Hij had alleen de jongste nog vast en moest zich stevig vastklampen.

Opeens begaven de muren van het huis het. Hij werd met het jongste dochttertje in het water geslingerd en ze ontglipte hem. Hij voelde het water om zich heen kolken en langzaam werd het donker.

Hij schrok wakker, als uit een droom. Hij voelde een droge mond en zijn keel was van schuurpapier. Hij lag midden in de woestijn en zijn gezicht, lichaam en kleding zaten helemaal onder het zand. Hij richtte zich stram en vermoeid op en keek recht in het gezicht van de engel die net overeind kwam uit zijn middagdutje. 'Hallo!' zei de engel. 'Ben je daar? En... heb je nog water meegebracht?'

Moraal van het verhaal

Wat is tijd? En wat is ruimte? Waar komen we vandaan en waar gaan we naartoe? De tijd die u als lezer gebruikte om dit verhaaltje te lezen was een piepklein gedeelte van uw dag. Deze dag is een piepklein gedeelte van uw leven. Uw leven gebeurt in een piepklein gedeelte van de tijd dat de mensheid bestaat. De mensheid beslaat een piepklein gedeelte van de tijd dat de aarde bestaat.

Dit verhaaltje leest u op een zitplek. Dat is een deeltje van uw leefomgeving. Uw leefomgeving is een deeltje van uw dorp/stad/regio. Dit is dan weer een piep-piepklein deel van de wereld. En de wereld is weer een piep-piep-piepklein gedeelte van het uitdijende heelal.

Begrijpt u waarom men in de wereld zo'n drukte maakt over allerhande zaken?

De kus

Het volgend verhaaltje is naar aanleiding een korte TV-film. Zo'n filmpje dat ergens een paar minuten op moet vullen om programma's op een vast schema te kunnen plaatsen. Ik heb er met plezier naar zitten kijken. Vlak daarna heb ik mijn best gedaan om de film nog te kunnen achterhalen. Er zaten zoveel mooie voorbeelden in van handelingen die je zelf kon bedenken, maar die niet werden getoond. Ik zal de film beschrijven zoals deze nog in mijn geheugen gegrift is.

De film startte bij een jong stel in de slaapkamer. Karel gleed net tussen de lakens. Trees lag al in bed, met haar rug naar hem toe. Hij gaf haar een tedere kus op haar blote arm. Zij maakte een heel lichte beweging met de hand waaruit bleek dat ze moe was en volgende ochtend weer vroeg op moest. Je kon zien dat hij echt van haar hield want hij glimlachte een beetje en trok zijn hoofd iets schuin weg. Zo van 'Jammer, dat bewaren we voor een volgende keer.' Zij keek nog een keer slaperig naar de wekker of deze zeker goed stond ingesteld en hij draaide zich rustig om en deed het bedlampje uit. Het beeld werd volledig donker om daarna over te gaan naar de volde scène.

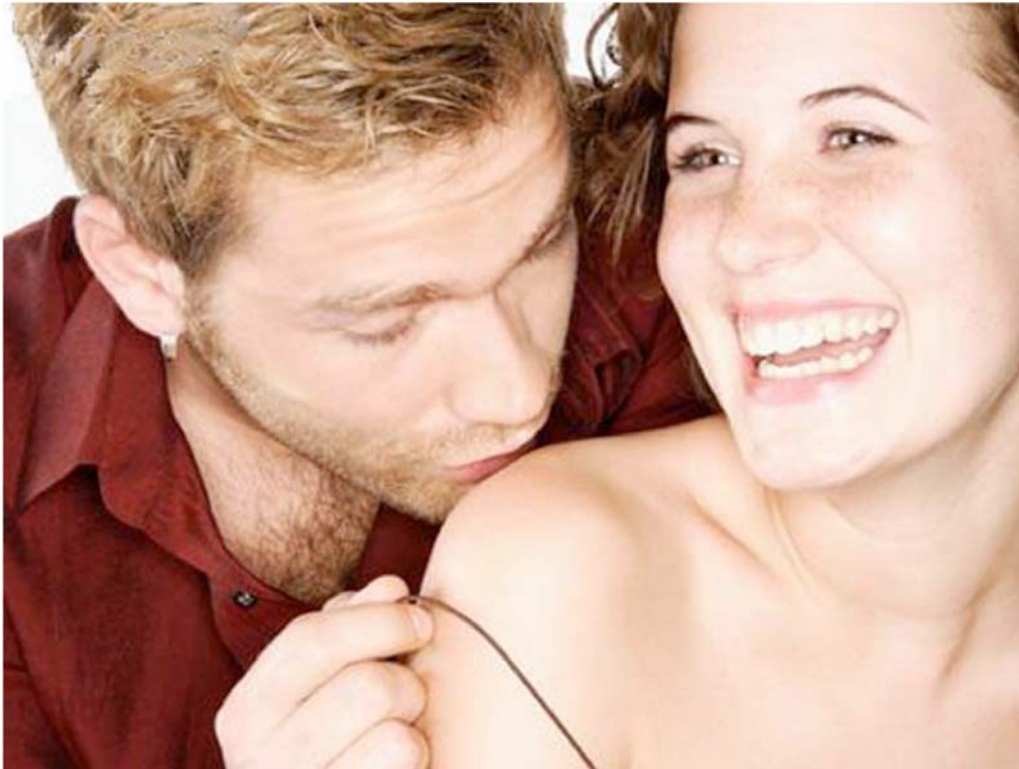
Haar gezicht was heel dichtbij in beeld. Er viel een schemerachtig daglicht door de kieren van de gordijnen. Precies op haar mooie gezicht. Ze opende traag haar ogen en ze had even een verschrikte blik. Ze dacht dat het later was dan gepland om wakker te worden. Ze ontspande echter direct toen ze zag dat ze nog een 15-20 minuten speling had. Er kwam een ondeugende blik in haar ogen en deze draaide al naar de andere kant van het bed voordat ze zelf in beweging kwam. Het was eerst haar rechterarm die zich naar de andere kant van het bed uitstreckte.

Ze tikte met haar hand op de lege lakens en kwam bliksemsnel overeind tot zit. Ze keek teleurgesteld naar het lege bed naast haar. De dekens lagen opengeslagen en de lakens voelden al koud aan. Ze trok een pruillipje en liet non verbaal duidelijk aan haar gezicht zien waaraan ze de laatste minuten voor het opstaan wilde besteden.

Ze stond op en rekte zich uit. Haar kleine stevige borsten tekenden zich duidelijk af onder haar nachthemd. Ze deed een paar stappen naar het raam en trok een grotere kier tussen de gordijnen.

Onopgemaakt en met nog slaap in de ogen. Zo zag ze er verrukkelijk uit.

Ze keek door de kier van de gordijnen naar beneden en kon op de plaats achter het huis nog net de benen van Karel ontdekken. Hij lag al onder zijn tweede liefde. Een oldtimer uit de jaren zestig. Het aanstaande weekend zou er een bijeenkomst zijn van de oldtimerclub en er zat ergens een tikje in de auto die hij beslist wilde ontdekken en oplossen.

De volgende scène was een ploeterende Karel onder de auto. Hij had zijn blauwe overall aan en zijn handen en gezicht zaten al onder de zwarte olievlekken.

Op het moment dat Trees naar beneden keek reikte het hoofd van buurman Johnny over de schutting. Trees zag het en trok zich direct terug van het venster. Johnny was pas naast hen komen wonen. Zij kende hem nog niet zo goed, maar ze had het niet op hem. Niet omdat zij het vermoedde dat hij homoseksueel was, maar gewoon omdat het niet klikte.

Johnny reikte nog verder over de schutting en vroeg luid aan Karel wat hij aan het doen was. Karel omschreef waar hij ongeveer met bezig was. 'Nou,' zei Johnny, 'op zich is het een eenvoudig op te lossen klus. Als je weet hoe je dat moet doen. Alleen..., als je bepaalde onderdelen uit elkaar laat vallen wordt het lastig die

zonder speciaal gereedschap weer op de plaats te krijgen. Dan heb je vier handen nodig.'

Onder de auto trok Karel een verbaasd gezicht. Het klonk of Johnny verstand van de auto had.

'Mijn vader heeft een onderhoudsgarage en is gespecialiseerd in oldtimers. Vooral aan dit type heb ik vele malen gesleuteld.' ging Johnny door. 'Eigenlijk is het een simpele klus en in een paar minuten uit te voeren. Zal ik het even voor je doen?' Hij mocht Karel wel, maar dat was nog niet wederzijds.

Terwijl de twee mannen in gesprek waren was Trees bezig aan haar ontbijtje in de keuken en zag nog net Karel onder de wagen vandaan kruipen. Hij stond overeind en ging in gesprek met Johnny. Even een glimp van afschuw toen ze naar Johnny keek. Ze keek nog even snel naar de brede schouders van Karel en trok weer een pruillipje. Gisteravond geen puf gehad en vanmorgen pech!

Ze at haar laatste boterham met jam op onderweg naar boven en begaf zich naar de badkamer. Er volgden enkele opnames die duidelijk aangaven dat ze onder de douche ging, maar ze waren zo discreet opgenomen dat je de video gemakkelijk in een kleuterklas zou kunnen laten zien. Weer de passie in haar ogen en haar pruillipje.

Door de tekst en uitleg van Johnny was het Karel al snel duidelijk dat het een goed idee was om Johnny even zijn overall uit te lenen. Hij kon dan zelf even een boterham en een kopje koffie nuttigen. Hij maakte dat snel in de keuken klaar terwijl Trees zich boven aankleedde en optutte. Johnny gleed onderwijl onder de auto en keek deskundig naar het uit te voeren werk.

Karel liep de gang in. Pakte de krant van de voordeurmat en nestelde zich lekker in de grote fauteuil in de voorkamer. Echt zo'n ouderwetse grote stoel waarin je zo heerlijk kan wegkruipen.

Trees kwam de trap af en liep direct door de keuken naar buiten. Het zonnetje verwarmde de achterplaats al lekker en ze keek goedgehumeurd naar de benen in Karels blauwe overall die vanonder de oldtimer uitstaken. Ze keek naar de schutting en zag dat Johnny niet meer te bekennen was.

Ze kreeg een ondeugende en opgewonden gelaatsuitdrukking. Ze spiedde nauwlettend en snel de omgeving af of er nog meer mensen zicht hadden op haar en de omgeving van de auto. Ze was er van overtuigd dat ze alleen waren.

Ze stapte resoluut op de auto af. Plakte haar verse kauwgom tegen de glanzende autodeur en zakte op haar knieën. De camera zakt tot op een 70-80 centimeter van de grond en nam haar glimlachende gezicht frontaal op. Je hoorde de voorsluiting van de overall ritsen en haar hoofd ging omlaag. Vanuit de camerastand zag je nog net een gedeelte van de haren van haar achterhoofd. Haar krullen gingen driftig op en neer in verticale richting.

Onder de auto zag je de schrikreactie van Johnny. ‘Wat heb ik nou aan m’n klep hangen’ zag je hem denken. Een kleine vorm van paniek was waarneembaar.

De scènes van de haarbos, van Karel die de krant zat te lezen en het gezicht van Johnny wisselden zich razendsnel af.

De ogen van Johnny ging langzaam over van schrik naar verbijstering en van verbijstering naar een zekere vorm van genot.

Op het moment dat Trees weer snel de voorsluiting dicht ritste en op de benen kwam stond Karel op van de stoel in de kamer. Je zag Johnny met de ogen gesloten onder de auto ontspannen en hij moest even slikken.

Trees stapte met een ferme stap op weg naar haar werk en met een stralende glimlach gooide ze haar elegante schoudertas over haar schouder. Je zag nog net de schoenen van Trees om de hoek van de straat verdwijnen toen Karel ontspannen uit de keukendeur naar de auto kwam lopen.

Johnny kwam met een licht gevoel in zijn hoofd onder de auto vandaan en stamelde tegen Karel dat hij helemaal klaar was.

‘Oh, dankjewel’ zei Karel, ‘het is prettig als je elkaar als burens kunt helpen.’

Johnny trok snel en nerveus de overall uit en gaf hem gehaast aan Karel. ‘Ik moet opschieten, want ik ben al laat voor mijn werk’. En weg was Johnny.

‘Ja, ja. Nogmaals bedankt. En zeker weten: als je mij nog eens nodig hebt dan roep je maar.’ riep Karel hem na over de schutting.

Karel zakte nog even naast de auto op zijn knieën om aan de onderkant de reparatie te bekijken. Hij keek héél verbaasd naar de verse kauwgom die tegen de glanzende deur van de auto was geplakt.

‘Verdomme,’ dacht Karel, ‘ik had niet gedacht dat Johnny zo’n viespeuk was!’

Moraal van het verhaal

Trees, Karel en Johnny waren er zelf bij. Als u ze dit verhaaltje zou vertellen geloven ze u niet en ontkennen het in alle toonaarden. Is het waar wat u leest of ziet? Of.... niet?!

Noordwijk, 2 juli 2007.

Beste Lezer m/v,

*Bedankt voor de belangstelling voor
dit digi-boekje en uw (mogelijke)
bijdrage.*

*Veel leesplezier!
Met vriendelijke groet,
Leo Hooijmans*

Heeft u met plezier de verhalen gelezen heeft en/of opmerkingen die van pas kunnen komen bij volgende uitgaven stel ik het op prijs als u een berichtje zend naar het adres of emailadressen die op de volgende pagina staan.

Door middel van digi-boeken kan ik mijn verhalen makkelijk aan u doorgeven. In de praktijk is het best mogelijk dat u het boekje van een ander ontvangen heeft. Dat gebeurt ook met de traditionele boeken. Men leent ze uit, geeft ze door of verkoopt ze op een boekenmarkt.

Door de digi-boeken zo makkelijk en voordelig mogelijk te verspreiden hoop ik veel mensen te bereiken en een plezier te doen. De boekjes mogen gekopieerd worden en doorgegeven in de sfeer van 'samen delen'. Vindt u het niet leuk vernietig dan dit document en/of geef het door aan iemand die het wel leuk vindt.

Vindt u het wel leuk bepaal dan zelf wat voor u iedere glimlach waard is en maak een kleine bijdrage over op bankrekening 1327.96.309, ten name van L.A.M. Hooijmans, Noordwijk.
(IBAN NL24 RABO 0132 7963 09 - BIC RABONL2U)

Als u met een glimlach het boekje sluit en prijs stelt op meer verhalen en informatie kijk dan op www.hooijmans-noordwijk.nl.

Leo Hooijmans (2001)

Dit digi-boek is een uitgave van Leo Hooijmans
Jan van Henegouwenweg 2
2202 HZ Noordwijk, Nederland
[T] +31 (0)71 361 9097, [F] +31 (0)71 364 6939

Zakelijk [E] galileo@npartners.nl
[W] www.hetkantoorgebouw.nl

Privé [E] leo@hooijmans-noordwijk.nl
[W] www.hooijmans-noordwijk.nl

Auteursrecht op deze bewerking voorbehouden.
Voor 'samen delen' (shareware) zie vorige bladzijde.
Er mag zonder overleg en/of schriftelijke toestemming niets uit
deze uitgave worden gepubliceerd.
Alle opgelopen schade wordt op de doorgever/misbruiker verhaald.

2 juli 2007